

и припадъци у публиката. Така — въ Царибродъ — прѣди отпътуването ѝ за Бѣлградъ, кога тя играе на почти разкрита сцена — въ мѣстото къдѣто Магда, говори за дѣтето си — съ неудържимъ плачъ, на габровския гражданинъ Сливковъ припада и бива изведенъ отъ салона, разтресенъ до глѣбинитѣ на душата си, отъ играта на артистката. (Все изъ сжщото писмо).

Единъ разкаянъ баща — А. Василевъ отъ Балчикъ — следъ представлението на Родина отива разплаканъ при Роза да признае грѣха си на прогонилъ дъщеря си баща — и станалъ вече „човѣкъ“, телеграфира веднага на дѣтето си да се върне въ неговитѣ бащински обятия и домъ. (Изъ писмото на сжщия отъ 2-III 1912 год.).

Отъ Сопотъ града на Левски и Вазовъ идва въ Карлово — депутация да моли Роза Попова да почете града имъ съ своето дохождане въ него. Трогната, Роза се отзовава въ западналото историческо градче — и обявява *народно безплатно* представление.

И какво!

Не видѣли театъръ — бабичкитѣ идватъ въ салона съ хурки и къдѣли, които при вдигането на завѣсата свалятъ най-почтително, и пазятъ тишина като въ църква.

Но, Роза — Сафо се явява на сцената — и се стъписва, не смѣяща да пристѣпи.

Цѣлия подъ е посипанъ съ рози! . .

Дълбоко трогната — Роза пристѣпва съ трепетъ и благоговѣние, но градушка отъ розови цвѣтове я обсипва отвредъ . . .

И никога, никога не е играла тъй свято, тъй благоговейно, тъй вдъхновено Роза Попова — своята Сафо, както въ сърцето на розовата долина.

Така е служила на своето изкуство и на своя народъ Роза Попова — най-високо, най-чисто, най-безкористно — не дразнила никога съ изкуството си социалнитѣ и индивидуални инстинкти. Напротивъ — примирявала и облагородявала ги е — „пѣла винаги както живѣла“ — и „живѣла както пѣла“, — Сафо на сцената — Магда въ живота¹⁾.

¹⁾ Изъ монография за Роза Попова.